

Samvetskraft

Folkomröstningen om kärnkraft i Sverige är avgjord. Eller oavgjord. Det hade olika meningar.

Ingen part har fullmakt av hela vårt folk. Enligt demokratins spelregler får majoriteten avgöra hur stor hänsyn man ska ta till minoritetens mening. Sådan hänsyn kan avgöra om nästa val förvandlar majoriteten till minoritet.

Kärnkraftsdebatten fortsätter. Den har djupare dimensioner än våra ytmedier vill avspegla. Den gäller människans makt över tekniken, och teknikens makt över människan. Djupast gäller den om människan är härskare över jord och rymd eller förvaltare av skapelsen under Guds lagar och normer.

Några grundsanningar bekräftades under röstkampanjen. Alla parter åberopade saktighet och sakkunskap. Men experterna hade motsatta meningar. Vore "saktighet" avgörande borde de flesta av oss avstå vår demokratiska rösträtt förmån för experternas diktatur.

Alla parter beskyllde de andra för att vädja till känslorna. Som om känslor inte skulle ha någon plats i vår framtid. Som om inte vi alla — också experterna — till sist väljer inifrån våra känslor, medfödda och förvärvade. Som om inte demokratin har sin grund i varje människas känsla för rätt och orätt: i samvetet.

Samvetet är den gemensamma nämnaren för saktighet och känsla. Det behöver så långt möjligt saktighetens ledning. Det måste också ta största hänsyn till andras samveten, inför moraliska normer som gäller inte bara delen utan helheten.

Samvetet gör varje människa medansvarig inte bara för det egna partiet, intressegruppen, nationen, utan för alla partier, grupper, nationer, för ordningen i en ny värld.

N. G. E.

Sommarkonferens i Caux:

Nya människor — nytt hopp

Sommarens världskonferens för moralisk upprustning i Caux i Schweiz inleddes den 12 juli och avslutas den 31 augusti. Det övergripande temat är "Förnyelse i människor — förnyat hopp". Inom ramen för konferensen ordnas som vanligt en rad särskilda samlingar kring väsentliga och aktuella frågor inom exempelvis ungdomsvärlden och arbetslivet.

Den 12—20 juli ägnas samlingen åt studier, eftertanke och diskussion av världskonferensens huvudtema *Förnyelse i människor — förnyat hopp*.

Den 25 juli—2 augusti är temat *Den inre kompassen. Familjens roll*. Alla generationer inbjuds till deltagande.

Den 5—17 augusti kommer ungdom från olika länder och världsdelar att besinna *Vår uppgift och vårt ansvar för framtiden*.

Den 26—31 augusti ägnas en avslutande session åt *Morgondagens teknologi — skräck eller hopp?* Inbjudan riktas särskilt till industri- och fackföreningsledare och personer engagerade i ekonomiska frågor.

I INBJUDAN till sommarens världskonferens CAUX 1980 heter det i anslutning till konferensens huvudtema:

Alla människor behöver vatten och föda för att kunna leva. Men vi behöver också hopp. En del hoppas på kortsiktiga materiella mål. Men ett hopp som sträcker sig längre kommer från en djupare källa.

Många, särskilt yngre, saknar hopp och känner sig bedragna, därför att de har förlorat tron på att förändring är möjlig — i dem själva och i deras omgivning. För dem har livet blivit förstelnat.

Verkligt hopp kommer genom inre nyorientering. Att acceptera grund-

Forts. sid. 6

Påskkonferens i Karlskoga

Vi var en ganska varierad samling människor som träffades på Karlskoga Folkhögskola över påsken. Aldersmässigt tillhörde vi alla den kategorin som finns mellan vaggan och graven och vi arbetar till vardags med olika sysslor. Där fanns ingenjörer, lärare, studerande från skolor och universitet, journalister, hemmafruar och präster. Det vi hade gemensamt var ett intresse för nyorientering i människor och i världen.

BEHOVET AV nya värderingar var ett ämne som togs upp i Karlskoga. En student från Stockholm sa att vi i Sverige ofta ger service istället för omsorg. Inom vårdsektorn, men inte bara där, har vi låtit regler och paragrafer ersätta omtanke om människor. Skatter och alkohol kom på tapeten och en flicka menade att alkohol aldrig varit ett problem för henne men att det nu var dags att bryta med al-

koholen därför att, "det är ett gift som skiljer mig från Gud och förslöar hjärna och sinnen".

En student sa att man på universitetet söker såväl efter logiska förklaringar som ett praktiskt handlingsprogram. Hon menade att man som student har lätt att skylla felen på en viss grupp och mycket svårare att inse hur man själv har en del i att skapa förtryck.

Forts. sid. 8

Vårt största behov-känsla av ledning

”Det största behovet för mänskligheten i dag — socialt och individuellt — är en verklig känsla av ledning. Vår värld liknar en atlantångare som har mistat roder, kompass, sjökort och radioutrustning men som ändå måste hålla full fart framåt. Här finns stora utrymmen, bekvämlighet, propellerkraft — men vart är vi på väg? Beror detta enbart på tillfälligheternas spel och en alltid osäker balans mellan motsatta intressen och ambitioner? Eller kan människan, om hon så vill, få ledning på sin mörka och farliga kurs av en Visdom som står över hennes egen?”

Det var i början av 1930-talet som B. H. Streeter — teologiprofessor i Oxford — inledde en föreläsningsserie med de citerade orden. De förefaller mins lika brännande aktuella i dag.

Prof. Streeter vann internationell berömmelse som nytestamentlig forskare. Efter mötet med Frank Buchman blev han aktivt engagerad i Oxfordgruppens världsomfattande arbete. År 1937 omkom han och hans hustru vid en flygolycka i Schweiz.

Prof. Streeters nyssnämnda föreläsningsserie finns i sammandrag publicerad i en liten volym med titeln ”The God who speaks” (Grosvenor Books, London 1971). Texten här nedan är översatt ur denna bok.

□ RELIGIONEN FAR INTE tillbaka sin inneboende kraft i Europas liv innan vi får en förnyad tro på att Gud har ett syfte och en plan — en plan inte bara för världen utan för varje individ i denna värld, och för de minsta detaljer i varje individs liv.

Otrons tre orsaker

Att tron på att Gud har en plan försvagats i modern tid är i hög grad resultatet av en försvagning av tron att Gud över huvud taget existerar. Detta har i sin tur väsentligen tre orsaker: idén att vetenskapen kan förklara universum utan hypotesen om en intelligent skapare; att lidandets problem blivit mera brännande för flertalet människor (vilket i och för sig är tecken till moralisk utveckling); och att kyrkorna nöjt sig med en bokstavig tolkning av traditionella myter och symboler — speciellt i fråga om uppfattningen av livet efter detta.

Idén att Gud har en plan, för vars utförande en människa kan bli ett villigt instrument, kommer till en som en blix i mörkret. Det ger en förklaring till kaos. Det sägs att det finns fyra miljarder människor på jorden. Så länge var och en av dem går efter sin egen plan, eller utan någon plan alls, är det inte förvånande att resultatet är konflikter och förvirring. Är det inte snarare förvånansvärt att förvirringen inte är värre än den är?

Att redovisa den existerande graden av ordning, framsteg och goda förhållanden utan att förutsätta någon styrande makt är svårare att förklara än att utifrån en motsatt hypotes förklara disharmoni och onda förhållanden. För gudstron ligger den stora svårigheten i det ondas problem, för ateismen i det godas problem.

En plan för individer

Förutsatt att Gud har ett syfte och en plan för världen måste det vara en plan för en värld av fria individuella själar. Det innebär att den kräver det rätta gensvaret från människans sida. Ett sådant kräver, skulle jag tro, två saker: fantasi och vilja.

Jag betonar fantasi därför att tron på en Guds plan, i vilken inget individuellt liv är utan betydelse, kräver inte bara intelligens utan också ett intelligent bruk av fantasin.

Vad skulle det innebära att påstå att Gud existerar, om vi inte trodde att universum styrs av ett syfte, och inte är en produkt av en blind slump? Att säga att Gud existerar men inte har någon plan är en motsägelse. Och att säga att Hans plan bara kan gälla de stora sammanhangen men inte de små detaljerna är att reducera Hans intelligens till vår egen skala. Om det alls finns en Gud så följer det av själva Hans natur att Han skiljer sig från människan just genom det faktum att Han kan ha omsorg om allting, överallt, alltid och omedelbart.

Är Gud ”personlig”?

Alla tankar eller ord som kan användas om Gud måste vara otillräckliga. Vi kan tänka och tala om Honom bara i bilder. Men det betyder inte att vi ska tala som om den gudomliga intelligensen hade mindre precision och det gudomliga syftet mindre intensitet än vårt. Tvärtom bör vi välja de bilder som är minst otjänliga, dvs dem som bidrar till den fullaste och mest konkreta meningen.

Det är därför vi bör tala om Gud som ”personlig”. Vi kan inte tillskriva honom personlighet med den mänsk-

liga erfarenhetens begränsning, men att tala om Gud som ”opersonlig” är att beskriva Hans aktivitet som en ändamålslös energi i likhet med en elektrisk ström eller den skumögda livskraften i en växt eller ett djurs icke-rationella medvetande.

Genomförandet av ett syfte eller en plan beror lika mycket på detaljerna som på den allmänna utformningen. Vår mänskliga begränsning gör det ofta omöjligt att behärska bådadera. Gud måste alltså ha en plan, inte bara för universum och vår planet utan också för varje folk, varje stad, varje företag, varje familj, varje individ.

Det är inte nödvändigtvis en och helt oelastisk plan, som den klassiska predestinationsläran menade. Den kan mycket väl likna en generalstabsplan som inte bara kan, utan är menad att, modifieras allt eftersom drabbningen utvecklas. Men vi erkänna att den Gudomliga Intelligensen inte kan vara nöjd med någonting som har mindre av syfte och noggrannhet än vad en mänsklig general eller statsman skulle beteckna som ”plan”.

Om vi inser detta står det genast klart att den enda vettiga slutsatsen för individen är att fråga vad som är Guds plan för honom eller henne, och att sedan sträva efter att genomföra denna plan. Om vi kan se något av Guds plan för oss kräver sunda förnuftet att vi ger oss helt åt den.

Guds plan dag för dag

I första ögonblicket kan en sanning till en människa att avstå — jag skulle hellre vilja säga skänka — sin vilja till Gud låta som en uppmaning att kasta bort sin väsentliga frihet och spontanitet och därmed det innersta och finaste i den mänskliga personligheten. Men detta är ännu ett fantasins misstag.

Att överlämna hela sin vilja till en annan mänsklig varelse skulle innebära att förneka friheten. Men Gud är inte en mänsklig varelse. Han är den allestädes närvarande Verkligheten. ”I honom är det”, säger Paulus, ”som vi leva och röra oss och äro till.” Och stora själar både i det förflutna och i det närvarande, som har prövat överlämnandet av sin vilja till Honom, har vittnat om att detta tjänande är ”den fullkomliga friheten”.

Här kommer någon att fråga: Hur ska jag då lära känna Guds plan?

Och jag skulle vilja svara att det

→

Vårt behov av reparatörer

Man försöker mäta och värdera utveckling, framåtskridande, civilisation med olika mått och räknesätt.

Ett vanligt sådant försök har länge varit att räkna antalet nya maskiner och apparater. Ju fler sådana vi fått och ju mera fortgående och komplicerade de blivit desto längre anses vi ha hunnit i utveckling jämfört med underutvecklade länder och kontinenter.

Det ligger — eller har åtminstone legat — något sant och riktigt i ett sådant syn- och räknesätt. Den tekniska tillväxten har befriat människor från mycket tungt och tidsödande kropps- och tankearbete. Samtidigt som det blivit lättare att arbeta har det blivit lönsammare. Välståndet har växt tekniken. Men medan de geografiska avstånden krympt har de ekonomiska klyftorna vidgats mellan i-länder och u-länder.

Roligare på 80-talet?

Så långt det nu ändå stämmer vid en tillbakablick så ligger det nära till hands att hoppas och tro att om vi också framdeles får allt fler och finare — och dyrare — apparater så kommer vi också att få det ännu bättre och roligare på 80-talet än vi hade på 70-talet.

Å andra sidan har det redan sagts att vad som kännetecknade 70-talet var att tron på den tekniska tillväxtens varaktighet och välsignelse började svikta.

inte är nödvändigt att veta hela Guds plan. Allt jag behöver veta är Hans för mig. Inte heller behöver jag planen för hela min framtid, eller ens för ett år framåt. Det är nog att få veta den dag för dag.

Men hur ska jag få veta den ens så långt, frågar någon.

Var och en av oss har säkert åtminstone ett negativt svar. Vi vet åtminstone något i våra liv som inte är rätt. Och det som menas med orätt, eller synd, vare sig det är tanke eller handling, är just det som är motsatsen till Guds vilja och Guds plan för mig. Innan jag har rättat till detta är det lönlöst att fråga vad som kan vara nästa steg i Guds plan för mig. Men om vi är beredda att infoga oss i Guds plan på den punkt, där vi vet om den, så visar erfarenheten att den "stilla rösten i vårt innersta" skall visa oss nästa steg som Gud vill att vi ska gå.

□ Ett problem med tekniska hjälpmedel är, som vi alla vet, att de förr eller senare behöver repareras, om inte skrotas. Också de gamla enkla handredskapen höll inte hur länge som helst. Men dels var de så enkla att vi i bästa fall kunde laga dem själva, i annat fall få dem kvickt och billigt lagade, eller ersätta med nya utan större kostnad.

Vi vanliga "tryckare"

Hur många av oss vet nu hur exempelvis våra hushållsapparater eller vår TV ser ut inuti och hur de fungerar? Vi kan inte mycket mer än trycka på start och stopp. Fungerar de då inte står vi handfallna och helt utlämnade åt reparatörer. Oftast utan att ha någon kontroll på vad de gör och inte gör och vad de skriver på räkningen — om vi nu kan få någon sådan.

I den tekniska tillväxtens samhälle blir vi allt mer beroende inte bara av de tekniska nyskaparna utan också av reparatörerna. Det lär redan finnas en exklusiv stab av högstbetalda data-reparatörer som flyger och far mellan kontinenterna som räddande änglar när de stora datasystemen pajar och paralyserar vitala delar av samhälls-kropparna.

Reparatörer - sabotörer

□ Medan det blir allt mer krävande att uppfinna och reparera de nyaste tekniska apparaterna och systemen så förblir det lika lätt och enkelt att förstöra dem. Det kan behövas ett geni för att konstruera en apparat men vilken vettvilling som helst kan slå sönder den. I den tekniska tillväxten blir vi inte bara allt mer beroende av reparatörer utan också av sabotörer.

För de renodlat tekniskt tänkande och troende ligger det nära att betrakta och behandla också människan som en maskin, liksom hela universum. Däremot ställer man sällan den näraliggande frågan vem som i så fall skulle vara uppfinnaren.

Reparera människor

Människan har åtminstone det gemensamt med maskinerna att hon slits och kan gå sönder. Därmed blir också hon beroende av reparatörer. Och

människokropparnas reparatörer har onekligen hängt bra med i den tekniska tillväxten. Det mesta kan de numera reparera eller ersätta med reservdelar — till och med hjärtat.

Inte bara en kropp

□ Men samtidigt har utvecklingen än en gång påmint om att människan inte bara är kropp. Bibeln talar om människans kropp, själ och ande. Och inte minst på de båda sistnämnda områdena tycks behovet av reparatörer vara enormt och i tillväxt.

På Sveriges postkontor har man i dessa dagar lagt ut en folder från Riksförbundet för Social och Mental Hälsa. På första sidan står: "Riksdagen har 349 ledamöter. Statistiskt sett kommer 70 av dem att få psykiska problem som kräver någon form av behandling."

På andra sidan läser vi: "Var femte svensk går omkring med oro, ångslan eller ångest. Var sjunde har sömnbesvär. Sex av tio människor i Sverige kommer någon gång att få allvarliga psykiska problem. Minst en av dem riskerar att tas in för psykiatrisk vård. Minst 2.000 människor tar varje år sitt liv. — Verkligheten bakom dessa siffror är lika skrämmande som otillfredsställande. Vi lever i ett psykiskt u-land."

I foldern från RSMH står en del om välfärdssamhällets bristsjukdomar. Men där står ingenting om själ och ande. Och det är kanske här som vi trots all teknisk tillväxt och kroppslig välfärd blivit mest undernärda och underutvecklade. Tecknen tyder på att det största behovet i dagens Sverige är vad som förr med ett nästan bortglömt ord kallades själavård.

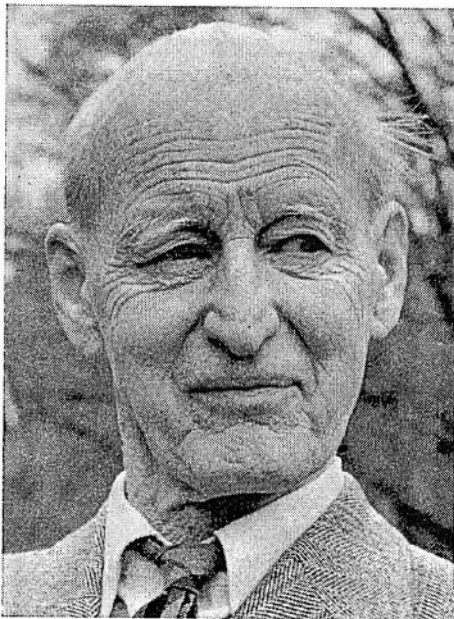
De professionella psykiska reparatörerna räcker uppenbarligen inte till för det enorma behovet. Den enda lösningen blir att vi på något sätt lär oss att reparera oss själva och varandra.

Inre bruksanvisning

□ Med tekniska apparater brukar följa en bruksanvisning. Det vore underligt om människans Uppfinnare inte alls hade gett henne någon bruksanvisning hur hon ska leva. Men det har Han gjort. Den kallas för hennes samvete. Vi kan höra dess röst om vi lyssnar och är villiga att lyda.

Om denna "stilla inre röst" har den store oxfordteologen B. H. Streeter mera att säga på annan plats i denna tidning.

Nils Gösta Ekman

Ombudsman John Söderlund:

James Dickson

svensk, nordbo, europé, människa

Då redaktionen för Ny Värld frågade om jag ville skriva om James Dickson sa jag omedelbart ja. Det var en självklarhet, tyckte jag, att berätta något om vännen och människan James för människor som inte kände honom.

Men — när jag nu skall försöka så är det inte så lätt. För att skildra en stor man behövs en stor författare, och även för en sådan måste det vara svårt att försöka fånga in och på begripligt språk berätta om en människa. Jag har lovat och skall därför försöka, men det kan endast bli fragmentariska bilder.

□ JAMES OCH JAG kom från så olika miljö som människor inom samma land kan komma. Han aristokrat, med stort gods som barndoms hem, väl utbildad och skolad i de finaste skolor. Jag kom från bakgårdarna i Birkastan i Stockholm, arbetarkvarter där lekplatsen var asfaltgårdar och soptunnor. Han var dessutom 20 år äldre än jag. Kunde det finnas någonting som vi hade gemensamt, kunde det finnas något som han kunde lära mig?

James har lärt mig oerhört mycket. Det går att vara svensk och att vara stolt över det utan att för den skull se ner på andra folk och nationer. James älskade vårt land och han trodde obetingat på att vi som folk hade en gemensam uppgift tillsammans med det övriga Norden. Han var oerhört berest och visste mycket om världens övriga länder. Han menade att de vägar vi byggt vårt samhälle i Sverige och Norden på var vägar som kunde användas av andra folk för att uppnå mer rättvisa inom länderna och fred mellan nationerna.

Han var övertygad om dialogens — det lågmälda samtalets — betydelse

som grund för demokratin. De högröstade slagorden var han inte mycket för, ej heller för den mästrande vi-vet-bättre-tonen som är så vanlig mellan partier och folk.

Vi besökte genom åren många olika sorts människor i olika delar av världen. Han förde mig samman med finansfurstar och diplomater. Jag introducerade honom för mina vänner. Efteråt fick jag ofta höra kommentarer av denna typ: — Han var ju kul. Han snacka som en människa och inte som en högerman.

Vinnande ödmjukhet

□ Jag minns särskilt en gång på femtitalet, då James hade övernattat hemma hos oss i vår lilla lägenhet och fått vika ihop sin långa lekamen i en för kort säng. På kvällen var rummet fullt av fullvuxna karlar. Förutom James och mina gubbar var en godsägare från Finland med som hette Gustaf Rosenqvist, en jätte. Vi talade om världssituationen och det kalla kriget, om människornas villkor i vårt land och i världen, och mina vänner fick klart för sig att de mött visionärer för en ny värld, visionärer som dessutom praktiskt arbetade för att få denna värld att fungera rätt igenom och över de spänningar som fanns i världen. Ödmjukheten i James var en av de saker som övervann mina vänners naturliga reservation mot en högerman och gjorde att de upplevde inte en politisk motståndare utan en människa.

Aristo-, demo-, teokrat

James var också nordbo och trodde på Nordens uppgift i världen. Hans insatser för Finland är väl kända, mindre kanske hans iver att Island alltid skall räknas med i Norden. Hur många resor han gjorde till Island för att knyta personliga kontakter och konkret visa hur mycket han räknade med detta lilla folk på sin säregna ö, vet jag inte.

James var också europé. Han deltog både som delegat och som enskild i parlamentariska sammanhang för Europa. Han var övertygad om att Eu-

ropa måste enas och samarbeta och att parlamentarikerna där hade en stor uppgift genom att lära känna och förstå varandra.

Han visste så väl att vi människor alltid har för vana att döma oss efter våra ideal och motståndare — deras gärningar. Därför var han mycket uppmärksam på att söka få fram de fina kvaliteterna hos politiska motståndare och granska sina egna motiv under en kraftig lupp försedd med genomskådande lins: absolut ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek. Detta gjorde James till en ödmjuk människa, och hans stora humor gjorde honom till människofiskare av rang.

□ Han var aristokrat av födsel, demokrat i sitt levnadssätt och teokrat till sin övertygelse. Hans teokrati byggde på en enkel tro. Vanliga människor och deras folkvalda ledare skall ledas av Gud. Vanliga människor som själva i sitt liv ställt sig till Guds förfogande vill också ha ledare i politik, vetenskap och teknik som gör detsamma. Genom sin ödmjuka stämma vann James människor för Guds ledning, den inre röstens anvisningar, som står till varje människas förfogande.

Efter ett av James' tal 1957 en stor internationell konferens — ön Mackinac, USA, sa en ung indier någonting som jag aldrig kommer att glömma: — Jag har alltid betraktat européerna som barbarer. Men efter James Dicksons tal vill jag be om förlåtelse för denna min inställning. Min farfar kämpade för Indiens frihet och han bekämpade de verkliga fienderna hatet, lustan, fruktan och högmodet hos sig själv och sitt folk. Moralisk upprustning uppfodrar mig att använda samma normer i mitt personliga liv som min farfar använde i sitt. Jag har beslutat att ge allt vad jag har tillsammans med denna styrka, som håller på att vända historiens ström. Denne unge indier heter Rajmohan Gandhi och är sonson till Mahatman.

Vad hade då James sagt som hade denna effekt och som gör att jag utan tvekan efter ordet människa i rubriken

→

James Dickson i riksdagen

”Vi politiker skall inte bara följa opinioner och tillgodose materiella krav, utan även ange vår ståndpunkt i etiska frågor. Det är en tanke som väglett många stora statsmän. Men tyvärr är det en skillnad mellan statsmän och politiker. Kriteriet på en statsman är för mig att inte bara tänka på nästa val utan även på nästa generation.”

”Nu är tillfället för Konung, statsminister, regering och riksdag tillika med hela resten av vårt folk att i grundlig självvransakan och i ljuset av absolut ärlighet rätta till sina egna fel och därmed också ta itu med det Augiasstall som vårt land har blivit, rensa ut materialismens förödande följdverkningar som vi blivit så vana vid och ett med att vi knappast ens märker dem — smutsen i tankar, ord och gärningar, högmodet, självviskheten, snorkigheten, cynismen, självupptagenheten, ytligheten, korruptionen, fegheten, kryperiet inför makten — och på så sätt bygga upp ett folk som är kvalitativt oantastligt, som lever inte för sig själv men för att tjäna andra folk, en nation som andra nationer

←
nu tillfogar ordet — statsman? Jo, som europé vände han sig till de närvarande asiaterna och afrikanerna med följande ord:

”Européers röster har ofta talat till Asiens och Afrikas folk, högmodiga, inbiliska, överlägsna röster. Denna gång måste ödmjukhetens röst få tala. Vi har givit mänskligheten två världskrig. Vi har exporterat materialism och många andra ismer. Vi har utnyttjat och exploaterat Asiens och Afrikas folk och därigenom vunnit rikedom och makt. Vi har velat styra världen, men därför att vi levat utan ideologi har vi inte ens förstått att sköta våra egna angelägenheter.

Europa är splittrat och många av våra länder kan inte representeras här idag. Icke desto mindre fortsätter vi att tala om för andra folk hur de skall uppföra sig. Vi européer känner djupt skammen över vad som varit. Ödmjukt ber vi er, Asien och Afrika, att förlåta oss. Vi vill lära av er och vi behöver er hjälp i uppgiften att återställa enheten på vår egen kontinent. Utan moralisk upprustnings enande idé står vi inför förintelsekrig mellan kontinenter. Med moralisk upprustning kan våra kontinenter tillsammans finna Guds plan för en ny värld.”

kan se upp till och ta som förebild. Ett sådant Sverige med en ideologi byggd på moraliska normer kan tala till både Öst och Väst på ett språk som båda förstår. Jag är säker på att i detta ligger vårt lands kallelse.”

”Jag tycker det är alldeles naturligt att ungdomen protesterar. Det skulle jag också göra om jag vore i den åldern och inte hade något att sikta på, ingenting att kämpa för och leva för. Man är bara en halv människa, om man inte har en idé som kan uppfylla en ordentligt.”

”Över hela världen vaknar nu människor upp och förstår vart det bär, människor fast beslutna att vända strömmen och införa i bilden ett nytt tänkande med nya motiv och målsättningar, ideologiskt förankrade människor som sätter in allt på detta, som inte låter muta sig av något, och som kan stå upprätt även när det blåser...”

Internationellt eftermäle

Otto Wulff, medlem av västtyska förbundsdagen:

□ För mig tillhör James Dickson de män som lyckats förena vishet, erfarenhet och ålderns godhet med den sorts bildning som känns angenämt fri från snobberi. Han var en faderlig vän till mig i en rad olika situationer, där inte diskussionen och argumenteringen utan den goda samvaron och tillgivenheten spelade den avgörande rollen.

Över huvudtaget har jag mycket ofta varit honom tacksam för att han tog mig precis som jag var och accepterade mig. Detta har när allt kommer omkring förändrat mig mest. James Dickson sökte aldrig diskussion för att genomdriva sin egen ståndpunkt. Han sökte samtalets form för att inge sin motpart förtroende.

Mikko Asunta, f.d. riksdagsman, Finland:

□ När vi i Finland förberedde oss att fira 40-årsminnet av vinterkrigets slut, nådde oss sorgebudet från Sverige: den store finlandsvännen James Dicksons ädla själ har flyttat över gränsen.

Jag hade några dagar tidigare hört om min väns sjukdom. Jag hade då sänt honom ett brev som berättade om min stora tacksamhet över att jag fått vara en i hans stora vänkrets. Samtidigt uttryckte jag finska folkets tacksamhet för det stora arbete som James utfört för Finland för 40 år sedan och i fortsättningen då vårt land kämpade för sin självständighet och existens. James hade följt Guds röst i sitt samvete och lämnat hem och eget land för att i Finland kämpa för oss i vår förpost-

Rekord i korthet

Enligt Svenska Dagbladet har James Dickson haft det kortaste inlägget någonsin i riksdagen:

”En riksdagsman från Göteborg hade talat, och James Dickson bad om ordet efter honom. Han reste sig emellertid bara, ryckte uttrycksfullt på axlarna — varpå han satte sig. Sedan avgav han en högtidlig protest över att hans axelryckning inte kommit med i protokollet.”

James Dickson är kanske också den ende riksdagsman som hållit sitt tal i riksdagsrestaurangen i stället för i kammaren. Dagens Nyheter rapporterar: ...”han strök sig från talarlistan för att hela kammaren gått och ätit. Han gick också till matsalen, knackade i glaset och höll sitt anförande där. ’Jag vet hur det känns att vilja bryta mot regler’, erkänner han.”

ställning i den västliga världen. Detta fordrade ädelt sinne, mod och absolut osjälviskhet. Det stod i samklang med den praktiska kristendom som Bibeln lär oss. Det var kärlek i dess renaste form. Vem av oss skulle ha kunnat göra något liknande?

James Dickson fortsatte sitt verk för Finland även efter kriget. Han reste från land till land, från kontinent till kontinent för att skaffa oss hjälp i våra svårigheter, i synnerhet krediter som vi behövde utomlands. Hans stora erfarenhet och den respekt han åtnjöt i svenska riksdagen var honom därvid till hjälp.

James var ett föredöme för oss politiker. ”Lyssna ärligt till ditt samvetes röst och lyd den”, var hans rättesnöre. När jag för sista gången träffade James förra året i Stockholm sade han till mig något som stannade i mitt minne: ”Glöm dig själv, då blir du osårbar.”

Jag knäpper mina händer och böjer mig i tacksamhet och djup saknad för att hedra min ädla och äkta väns, James Dicksons minne.

Alfred Nielsen, industriledare i trävarubranschen, Danmark:

I våra strävanden att göra Norden till en modell för sann demokrati har James Dickson varit ett gott exempel på den människotyp som måste vara en förutsättning härför.

Jag förstår varför övertygade kommunister satte värde på hans vänskap. Han utstrålade ädel ödmjukhet.

Därför var han också en välkommen gäst i Danmark. Han har mycket främjat Nordens enhet. (Forts. sid. 6)

Stillhet i stressen- har vi tid med det?

Hur lätt glider man inte in i ett ekorrhjul av aktiviteter, nästan utan att man märker det, ett hjul som lätt snurrar hela tiden. Man längtar efter ro och stillhet och tid bara till eftertanke, men hur i all världen skall man ha tid och ork med det?

Själv är jag mamma till en mycket aktiv tvååring, och hur roligt det än är och hur mycket vi än älskar honom, så kan man inte med bästa vilja i världen påstå att vi har ett liv i lättja.

Vill man dessutom vara engagerad i samhället på olika sätt, som vi vill, så leder lätt det ena engagemanget till ett nytt och kanske mer ansvarskrävande. Hur finner man den rätta balansen mellan att ta sitt ansvar och att inte dra på sig för mycket?

Den sista tiden har jag hört olika människor säga att de längtar efter tid att stanna upp och tänka. Kanske är det något av det viktigaste för många av oss just nu.

En god vän sade nyligen: "Det är när jag har så mycket att göra att jag nästan inte klarar av det, som jag har upptäckt att jag behöver mest tid för stillhet och eftertanke."

Min naturliga reaktion är precis den motsatta. "Nu har jag så mycket att göra att jag måste skynda mig för att hinna med allt."

Och jag blir irriterad och kritisk på dem omkring mig, som jag tycker endera inte förstår hur mycket jag har att göra eller inte uppskattar allt jag gör.

De gånger som jag verkligen stannar upp och tänker efter så faller för det mesta det hela på plats på något sätt. Jag får någon oväntad tanke att något av det, som jag tror att jag måste göra just nu, kan lämnas till senare eller att någon annan kan göra det. Eller jag får en helt annan tanke som gör att jag blir lugn inombords.

□ I den situation som de flesta av oss lever idag kräver det både beslut och planering för att få tid till stillhet och eftertanke. Det verkar inte som om det skulle komma av sig själv som nya aktiviteter lätt gör.

Kanske den enda chansen är att få in det i rutinen som tandborstning och middagsätning. Helt enkelt ta sig tid till det någon gång under dagen.

Ibland kan det innebära att man sätter sig ner och funderar och kanske skriver ner sina tankar för att bättre kunna sortera ut dem eller bara för att bättre kunna komma ihåg dem. Men ibland kan det betyda att man bara kopplar av och "fylls på" inombords.

När jag var ett par år i England hade vi i närheten där jag bodde en porslinsaffär med det underbaraste porslin. Och när jag kände mig riktigt trött eller överstimulerad i hjärnan, så gick jag bara dit ibland och promenerade runt bland montrarna.

Enkelheten och skönheten i porslinet bar på något sätt med sig rofylldheten då det skapats av någon konsthantverkare. Den levde kvar i koppar-

tid orätt. Tänk om någon annan också kunde ha rätt. Att högakta andra, att arbeta för vad som är rätt utan att fråga vem som har rätt, det är frihet, det", sade han en gång till mig, då nybörjare i Finlands riksdag. De orden har jag ej kunnat glömma och de har hjälpt mig att också betala priset och stå för sanningen.

Det var i Finlands riksdagscafé jag första gången träffade James för c:a 30 år sedan. Redan då lade jag märke till hans stora och tjocka svarta anteckningsbok, vilkens betydelse jag först senare lärde mig att förstå. Den kom jag att få se många gånger i flitigt bruk vid olika tillfällen på flera kontinenter: James Dickson var en världsrevolutionär.

Genom sitt liv och arbete också som pensionerad gav han en utmaning att fortsättningsvis bära ansvar för politik och politiker. →

na och tallrikarna och gav mig en ro inombords. Varje gång gick jag ut därifrån lugnare och uppfriskad och med ett annorlunda perspektiv på livet.

Samma känsla av frid och ro kan jag få om jag ser en tavla som på något sätt berör mig eller lyssnar på någon av de stora mästarnas musik, läser något, eller upplever tystnaden och ron i naturen.

Ett tag bodde vi i Västberlin, den delade stad i hjärtat av Europa, där man dagligen lever med den onaturliga politiska situation som vi har ännu 35 år efter andra världskriget. Ingenstans har jag upplevt längtan ut i naturen så starkt. Det fanns helt enkelt ingenstans att ta vägen ut på en promenad där man kunde vara ensam. Visst fanns det några sjöar och lite skog bevarat men där samlades så gott som hela Berlins befolkning på helgerna och soliga dagar och det var som att promenera på Sergels torg i Stockholm.

□ Hur privilegierade är vi inte hemma i Sverige med vårt stora och vår lilla befolkning. Vi har alla möjligheter att vara föregångare till att finna stillhet i stressen.

Det verkar som om 80-talet på många sätt kommer att bli en vändpunkt då mycket behöver tänkas ut och vi behöver finna nya vägar, till exempel när det gäller energifrågan och att vända trenden med ökad alkoholism och utslagning och få till stånd en ökad internationell jämlikhet mellan i- och u-länder.

Det kräver tid och eftertanke att finna det nya och det kräver mod att våga slå in på nya vägar. Vad händer om vi fastnar i ekorrhjulet och inte stannar upp och tar den tiden?

Ann-Kristin Särnbrink

← Det var ett slags "samvetskabinett" han efterlyste, där s.k. vanliga människors ansvarstagande kunde ge stöd åt landets ledare.

Sommarkonferens...

Forts. från sid. 1

läggande förändring i vår egen karaktär leder till nytt hopp om att även samhällsförhållanden kan förändras. Denna pånyttfödelse kräver mer än mänskliga ansträngningar. Men med Guds ingripande blir det omöjliga möjligt — och vi får nytt hopp.

De närmaste tio åren kommer att medföra omfattande förändringar. Hur kan vi ge dessa förändringar den kvalitet, den inriktning och det djup som kommer att skapa nytt hopp för enskilda och folk?

Internationellt...

Forts. från sid. 5

Margit Borg-Sundman, tidigare ledamot av Finlands riksdag:

□ James Dickson borta — man känner förlusten och tomrummet även här i Finland. Och tacksamhet över vad han var och vad han gav oss.

James Dickson, den store finlandsvännen kämpade såsom ung kapten här i vinterkriget för Finlands frihet. Och när freden kom, fortsatte hans kamp, nu för en andlig och moralisk uppbyggnad, ej endast av Norden men hela världen.

För oss politiker har han visat vägen och möjligheten för ärlighet, osjälviskhet och renhet i politik, renhet även i motiven.

"Du må ej tänka att du och ditt parti alltid har rätt och de andra all-

Bekännelse till svarta vinbär

En morgon med vårsol över vårt frukostbord mitt i storstan näns jag äntligen sätta fram burken med svartvinbärssylt. Vi fick den i höstas av en vän som har trädgårdstappa och ett särdeles handlag med sockerlag. Spar-samt avsmakar vi läckerheten i ett tunt lager på rågröd. Det gäller att snåla. Och minnas.

Hemma i barndomen hade vi träd-med långa rader av bärbuskar. vi ungar, som aldrig fick god-saker annat än på julafton, tog ska-dan igen på sensommarn, när det var fritt fram för fest på gula ludna krus-bär, röda och svarta vinbär.

Det blev förstås överkonsumtion. umgänget med krusbären blev vi sakta så blaserade att vi bara pressade dem mot framtänderna och sörlade innehållet medan skalet fick falla till marken. Små drivor av skal hopades under buskarna.

Rödvinbär var favoriter för sysko-nen och kamraterna. En hel klase förs in i munnen, man repar av med ett snabbt ryck och sprider omedvetet omkring fötterna de tomma klasarnas spretande trådar.

Men varför blev jag ensam om de svarta vinbären? Inte ens föräldrarna gitte stanna och repa en klase där. Syskonen fann dem osmakliga.

De blev alltså mina. Jag började fö-redra dem framför alla andra smaker. Den ideala tekniken vid intagandet är att plocka bara det översta bäret på varje klase, det är störst och mognar först. Samla en handfull av dessa svar-ta svullna, sug in och bit till. De sma-ka-er natt. Men som den hälsingska sommarns varmaste natt, när man en-sam paddlar sin vita kanot just där älven lugnar till sjö, och i kanoten reser man sig plötsligt, snabbt, som pappa har lärt en, ryser till, och dyker ner i vattnets mjuka mörker.

Men smaka är mer än dyka. En än-nu tätare delaktighet. Svartvinbär läg-ger sin sanning direkt på min tunga, ett fullmoget budskap av den kärvaste utmaning och den mildaste tröst.

Hur kan bären veta vad de ska sma-ka? Det grubblade jag tidigt över. Hur kan svartvinbär bli just svartvinbär år efter år? Skillnaden mellan de rödas och de svartas buskar är ju inte stor. Men sommar efter sommar var mina svarta bär pålitligt på plats med oför-ändrad smak, som lät min upplevelse upprepas.

Följer jag på samma sätt mitt eget väsens lag, min innersta bestämmelse? Mognar jag maximalt? Så att några jag möter kunde ana Skaparens plane-rade ordning? Den som har fått smak på skapelsens lagar har ju också tagit på sig ett ansvar.

Att smaka, det är att gå in i och bli del av. Smaka livet, smaka döden, smaka den tillkommande tidsålderns krafter, talar Bibeln om.

För min del har jag smakat svart-vinbär.

Ingeborg Ekman

kände det som jag var en krympling utan käppar. Vid dessa tillfällen är det jag har haft mina klaraste erfarenheter av Gud, känt att Han och jag har mötts. Jag har erfarit Kristi kärlek till mig, Hans tålmod med mig, Hans förlåtelse mot mig och Hans tilltro till mig.

Om jag erkänner sanningen om mig själv så helt och fullt att jag inte kan fortsätta utan en fullkomlig överlåtelse av mitt liv till Gud, då börjar jag bli mera medveten om Guds storhet än om min egen synd och otillräcklighet. Detta är en stor lättnad — den frigör mig, lyfter min uppmärksamhet från mig själv till Gud.

På detta sätt kan den besvärligaste de-len av ens natur bli en vägvisare till Gud i stället för ett hinder för att finna Hon-om. Ingen rår för om han fötts med en besvärlig karaktär eller i en besvärlig omgivning. Men vi själva kan avgöra om vi vill acceptera smärtan och obehaget att inse sanningen om oss själva, vilket är första steget till att göra tron till vårt livs drivkraft.

För fyra år sedan, i en period då jag kände mig ganska framgångsrik i mitt arbete för Gud och kände att jag äntligen hade börjat känna trygghet i Honom och i mig själv, fick jag ett samman-brott. Detta påverkade mig kroppsligen lika mycket som i mina nerver och jag var sjuk i tre år. Jag kände att jag hade förlorat all den trygghet jag hade börjat finna. Det var som att ständigt befinna sig på havets botten, där det var kallt och mörkt — i hela tre år. Och ändå visste jag hela tiden att Gud fanns.

Snart insåg jag att min hälsa inte skul-le förbättras med mindre jag fann ett to-talt beroende av Gud. Detta blev en lång-varig erfarenhet av min otillräcklighet och Guds storhet. Tidvis trodde jag inte att jag någonsin skulle komma ut ur det fångelse där jag ständigt ställdes inför de destruktiva krafterna i min mänskliga natur. Men långsamt återvände hälsan — parallellt med en växande, ny, verk-lig tro på vad Gud kunde göra.

Efteråt har jag känt mig skakad av hur snabbt intensiteten i dessa erfaren-heter förbleknat och jag har börjat tro, att jag kan klara mig på egen hand. "Vad kan jag göra för att hålla denna smärt-samma och starka läxa levande och alert i mitt liv?" har jag frågat mig själv. Jag har börjat förstå att medvetandet om eg-na begränsningar och egen oförmåga vis-serligen är ett steg till Gud, men också att det inte är tillräckligt. Det räcker inte att vilja ha Gud därför attt Han är lösningen på mina problem — jag måste vilja ha honom för Hans egen skull.

Kärleken till Gud måste bli min driv-kraft — och jag tror inte detta kan ske genom min egen ansträngning. Det är en gåva, men en gåva som beror av hur in-nerligt jag önskar mig den.

Att bli medveten om sitt behov av Gud är ett steg på vägen att lära sig älska Honom. Ett annat steg är lydnad mot Guds ledning och tillräcklig omsorg om andra människor för att ge vidare till dem den tro man har. Om jag inte omsätter alla mina goda föresatser och

Forts. sid. 8

Sanningen om mig själv

En grupp unga människor från flera europeiska länder har varit i Tirley MRA-centrum i norra England, en del av en 10 månaders kurs i stu-dier i och arbete inom Moralisk upprust-ning. Eva Duckert från Sverige höll ett anförande, som här återges i utdrag.

□ LIVET ÄR EN KAMP. En av or-sakerna härtill är att vi alla slits mellan två krafter — ett instinktivt motstånd mot Gud och en naturlig dragning till Honom. Någoting djupt inne i oss vill inte veta av honom. Men samtidigt kän-ner vi oss dragna till Honom, därför att vi är skapade till att leva i harmoni med Hans vilja.

Jag har upptäckt att ett av de första villkoren för mig att lära känna Gud är att jag känner mig själv. Med detta me-nar jag inte endast att våga se de synder jag begått i det förflutna utan att också våga se det i min natur som leder mig att vika bort från min tro.

En av motkrafterna till tron i mitt liv är fruktan. Man kan inte ledas samtidigt av fruktan och tro, den ena tränger ut den andra. Hos mig härskar ofta fruk-tan. Önskan att fast kontrollera mina känslor och det som händer mig är kan-ske fruktans barn.

Stolthet är ett annat hinder mot tro. Jag avskyr att låta människor se min svaghet, jag föredrar att hålla den dold. Och ett barn till stoltheten är rädslan för vad folk tänker om mig.

För det tredje är jag ambitiös — vill göra saker bara om jag kan göra dem väl. Föreningen av fruktan och ambition leder till spänningar, eftersom fruktan håller mig tillbaka under det att ambitionen driver mig framåt. Detta förbrukar energi och undergräver min förmåga att finna vad Gud vill använda mig till.

I mitt liv har det funnits några stunder, då jag tvingades se sanningen om mig själv. Varje gång var det som att dö eller som att dyka till havets botten. Jag

Karlskoga-konferensen: Medvetna om världen

Forts. från sid. 1

Leif Hovelsen, norsk författare och journalist, höll ett anförande om den andliga kampen i öst och väst under rubriken "att välja eller inte välja det är valet". På sin egen fråga om var mänsklighetens hopp ligger sa han bland annat följande:

Det går två huvudströmmar genom vår tid. Den ena är knuten till basen för mänsklighetens och världens existens, det rör frågor som ekologi, resursknapphet, befolkningsexplosion, svält, undernäring och en ny ekonomisk världsordning. Det gäller att säkra och bevara mänsklighetens yttre existens.

Den andra huvudströmmen har att göra med människans inre existens. Den är knuten till själens, tankens, personlighetens och individens inre frihet. Med andra ord, människans värde och fundamentala mänskliga rättigheter, som Moralisk upprustning har varit med om att väcka i vår tid.

Vi måste arbeta för att dessa två huvudströmningar, som kan säkra den yttre och den inre existensbasen, får växa fram utan att bli stoppade av krig och katastrofer. Det är i denna nya medvetenhet om världen, som sakta utvecklar sig, som mänsklighetens hopp ligger.

Den yttre existens som Hovelsen talade om behandlades senare av en expert på området, Stanley Barnes. Barnes har i över 20 år arbetat inom mejeriindustrin i Europa, Australien och Asien. Hans bok med titeln "Världens 200 miljoner svältande barn", har nyligen kommit ut.

Stanley Barnes gav några konkreta exempel på hur ett land som Sverige skulle kunna hjälpa till att stoppa världssvälten. Vi kunde bygga upp mejeriindustrin i ett utvecklingsland med hjälp av det stora kunnande vi har på området i Sverige. Sedan kunde vi leverera mjölkpulver till landet under en 10-årsperiod och på det viset hålla den nystartade mejeriindustrin igång medan den lokala mjölkproduktionen byggdes upp.

Barnes citerade den brittiska biståndsministern som sagt att politiker-

na tvingas agera när det kommer krav från väljarna på ökad ekonomisk rättvisa i världen.

Är det inte precis vad som skett i Sverige? Den allmänna opinionen har åstadkommit att vi ger 0,7 proc. av BNP i u-landsbistånd. Det är en bit på vägen men inte tillräckligt i en värld där 15 miljoner barn kommer att dö av svält under det här året.

Björn Sundell, journalist från Finland, nämnde fyra praktiska exempel på vad vi vanliga människor kan göra i fråga om den ekonomiska klyftan mellan världens rika och fattiga länder:

— Vi kan göra namninsamlingar, skriva artiklar och insändare.

— Vi kan delta i studiecirklar.

— Vi kan påverka undervisningen i skolor och på universitet när det gäller u-landsfrågor.

— Några kanske skall resa till ett utvecklingsland och göra en konkret insats.

— Vi skall fråga oss hur vi behandlar människor som är olika oss själva, invandrare och flyktingar.

Var hämtade man då den andliga näringen ifrån under påskdagarna? Vi gjorde det genom att studera aposteln Paulus. En dag talade vi om Paulus' omvändelse. Nästa dag studerade vi några av hans resor, de människor och det motstånd han mötte. Avslutningsdagen läste vi om Guds vapenrustning och de andliga vapnen. Söndagen började vi med en tidig påskgudstjänst som råkade hamna alldeles extra tidigt då sommartid infördes den dagen.

Håkan Ahlman

Sanningen

Forts. från sid. 7

teorier i handling, kommer min tro snart att bli grund och verklighetsfrämmande. Större delen av livet utgörs av vanliga dagar utan dramatiska erfarenheter. Trofasthet i vardagens liv är en av nycklarna till en djupare tro.

För att vår tro skall växa sig djup krävs något utöver aktiviteter, planer, märkliga händelser och erfarenheter. Att

Utgivarkorsband

läsa och studera vad andra har skrivit om tro är inte det samma som att vara intellektuell. Det är fråga om att ösa ur den väldiga andliga reservoar som finns. Bibeln, Henry Drummonds böcker, Carlo Carretto och Cardinal Hume har hjälpt mig mycket, liksom skrifter av den helige Franciskus, Frank Buchman, Moder Teresa och många andra. Menar man att man klarar sig utan att läsa sådana böcker, då begränsar man sitt andliga liv till enbart sina egna erfarenheter.

Man kan lära sig mycket om Gud genom att läsa. Men det är genom bön som jag har börjat lära känna Gud. Jag har lärt mig att ju mer jag ber, desto mer känner jag mig som nybörjare. Men tidigt börjar man skönja en glimt av extra dimension. Den magnetiska dragningen till Gud blir starkare — och så blir även, tidvis, motståndet mot Honom och mot att ödmjuka sig i bön. "Att bedja", skriver Carlo Carretto, "innebär att tro djupt på sin egen svaghet och att tro djupt på Guds allmakt."

För att återgå till min sjukdom: utan tvivel var bön den viktigaste medicinen, och jag hade lyckligtvis en läkare som gav mig både andlig och fysisk hjälp. Jag menar då inte enbart mina böner om hälsa, sömn, om att smärtan skulle upphöra eller om att jag skulle komma ur denna svåra period i mitt liv. Det slag av bön som hjälpte var just motsatsen.

Min man och jag började ett experiment. Först försökte vi finna vad som var det egentliga problemet, ty ofta var det fysiska besväret ett symptom på något mycket djupare som plågade. Sedan tackade vi Gud för svårigheterna, för att de tvingade mig till behovet av Gud.

Det var naturligtvis inte alltid som ville tacka Gud på detta sätt. Men en hand som jag accepterade att göra — var det varje gång som om något inom mig, och långsamt blev jag tacksam. Detta mer än något annat helade mig, därför att det ondas makt, spänningarna, motståndet och besvikelsen förlorade greppet om mig. Dessa erfarenheter blev dyrbara — trots smärtan — så dyrbara att vi nu när jag är bättre, nästan saknar dem.

Utmaningen för mig nu är att inte bara tacka Gud för min förbättrade hälsa, för min man och det barn vi väntar, utan också fortsätta att låta svårigheterna i livet bli tillfällen att tacka Gud.

Ny Värld, organ för Stiftelsen för Moralisk upprustning, utkommer med 8 nummer per år. Utgivare: Idé och Kultur, Sveavägen 34, 6 tr, 111 34 Stockholm. Tel. 08/10 34 56. Prenumerationspris per kalenderår: Sverige kr 35:—, postgiro 70 98 70 - 0 (Idé och Kultur), Finland mk 30:—, postgiro 11 20 95 - 0 (Ny Värld), Helsingfors. Lösnummerpris: kr 3: 50/mk 2: —. Ansv. utgiv.: Lennart Sjögren. Redaktörer: N. G. Ekman, Finn Harald Wetterfors. I redaktionen: Ingeborg Ekman, Bror Jonzon, Ann-Kristin Särnbrink, Gunnar Wieselgren. Distrib.: Alf Söderlund. ISSN 0347-2272